

Rahat Uyu Mehmetçik

Sen okula diye gidip savaşa yollandığında, sana bu vatanın sorumluluğu verildiğinde ve sen öldüğünde daha 16 yaşındaydın.

Benim sana bir minnet borcum var ve ben bu minnet borcumu nasıl öderim diye hep düşünüyorum. Ben her sabah okula gelip elime kalem alışımnda aklıma sen geliyorsun ve ben o kaleme daha çok sarılıyorum.

Sen orada güvendesin, mutlusun biliyorum. Peki ya ailen? Ailen ne durumdadır? Çünkü burada bir çocuğun eline kıymık batsa kahroluyor ailesi o ufacık yaraya. İşte o zaman da senin ailen geliyor aklıma.

Nasıl gönderdi annen seni cepheye, nasıl kokladı seni son kez. Nasıl bir duygu ki evladını vatanından daha çok sevmek.

Sen 16 yaşında mezar taşına dönüştüğünde annen o göz yaşlarını nasıl tuttu , nasıl dayanabildi bu acıya? Annen o acıya rağmen göz yaşlarını tutarak nasıl ‘‘Vatan sağ olsun.’’ diyebildi?

İşte her Mehmetçik şehit olduğunda bu sorular kalbimizin tam ortasında sanki bıçak saplanıyormuşçasına orda durur.

Sen rahat uyu Mehmetçik!

Elif Su AVCI 1210 9/A